

Angelček

Mladini prijatelj,
učitelj in voditelj

Letnik 35

Uredil

Jožef Volc

V Ljubljani, 1926/27

Izdalo društvo Pripravniški dom
Natisnilo Jugoslovanska tiskarna

Kazalo.

Pesmi.			
Otrok svojemu lesenemu konjičku. (Ksaver Meško.)	8	Siromak Kozma. (Bistriška.)	9
Štirje korenjaki. (Višimir Fr.)	12	Spomin. (Ant. Žužek.)	17
Naše kokoši. (Gustav Strniša.)	20	Domov je gledal. (Juraj Jurajevič.)	23
Radovednež	25	Žalostna zgodba o mojem klobuku. (Matko Krevh.)	33
Slepa deklica. (Griša.)	41	Pravljica o treh bratih. (F. Valenčič.)	38
Jesenska. (Gustav Strniša.)	43	Mravlje. (Fr. Pengov.)	42
Vrtec. (Danilo Gorinšek.)	51	Kako je sv. Frančišek udomačil divje grlice. (Janez Pucelj.)	44
Uspavanka. (Likovič Joža.)	57	Miklavževo jutro. (J. E. Bogomil.)	49
Stric Matjan. (A. Žužek.)	58	Janko Cundrič v Deveti deželi. (J. E. Bogomil.)	54, 71
Dajte nam zaščitnika. (P. Krizostom.)	65	Sveti Frančišek spreobrne volka. (Jan. Pucelj.)	81
Novo leto. (Ant. Žužek.)	70	Moj koledarček. (Francka Župančič.)	84
Pri jaselcah. (Griša.)	73	Šime Brodarjev. (Ant. Žužek.)	90
Nesrečni pek.	74	Goloba ne grulita več. (Michael M. Fujsov.)	97
Zimska. (Gustav Strniša.)	87	Mravljica in zajček. (Bistriška.)	105
Svečan. (Ant. Žužek.)	91	Voljica. (Ant. Žužek.)	113
Uganka. (Leop. Turšič.)	105	Ostani pri besedi. (C. Niewiadomska — Vinko.)	115
Vstajenje. (Griša.)	120	Marijin otrok.	129, 145
Lastovkam. (Sim. Gregorčič.)	123	Kobilica. (Fr. Pengov.)	136
Deklica v tujini. (Ant. Žužek.)	124	Srečanje. (Juraj Jurajevič.)	139
S knjigo v naravi. (Griša.)	138	Indijska pravljica. (Jožef Gruden.)	140
Majniški dar. (A. Ž.)			
Jutro. (Ivan Albreht.)	148		
Kako je na planini. (Mirko Kunčič.)	150		
Povesti, pripovedke, prilike in basni.			
O Jakcu-bedakcu, ki je vse verjel. (A. Ertl — A. Ž.)	1		

Zabja pesem. (J. E. Bogomil.)	149
Najlepša roža. (Gustav Strniša.)	153

Zemljepisni, zgodovinski in življenjepisni sestavki.

Dve luči. (J. E. Bogomil.) 5,	
21, 36, 52, 67, 88,	
102, 121, 132, 151	

Koristni nauki.

Dragi Marijini otroci! (Crniški.) 13,	
27, 45, 60,	
76, 92, 109, 125,	
141, 157	

Zabavne in kratkočasne reči.

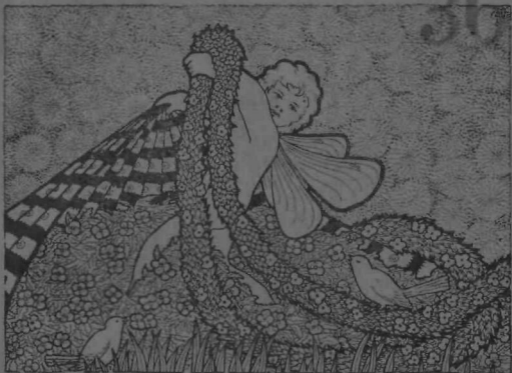
Uganke in zagonetke 15,	
30, 47, 62, 78, 94,	
111, 127, 143	

Rešitve 32, 48, 64, 80,	
96, 112, 128, 144, 159	
Vabilo na naročbo.	160
Beseda ugankarjem (na ovojih).	

Slike.

O Jakcu-bedaku, ki je vse verjel	2
Dve luči	6, 7
Naše kokoši	20
Radovednež	25
Janko Cundrič v Deveti deželi	55, 72
Risbe	59
Novo leto	70
Nesrečni pek	74
Zimska	87
Lastovkam	123
Marijin otrok	147
Jutro	148
Zabja pesem	149

angelček
 1926-27
 otrokom

LETO 1926-27

SEPTEMBER

O Jakcu-bedakcu, ki je vse verjel.

Nekoč je bil otrok, ki ni imel več očeta ne matere in je moral živeti pri tujih ljudeh. Le-ti ga niso marali in so ga klicali le za Jakca-bedakca, ker je vse verjel, kar mu je kdo rekel.

Če je ležala zjutraj rosa po travi, je rekla gospodinja: »Jakec-bedakec, rožice so jokale ponoči, pojdi, pojdi in jih potolaži!« Pa je stekel otrok na vrt, božal cvetice in jih nežno pogovarjal: »Joj, ne jokajte več, rožice, saj vas imam rad, in skupaj se bomo igrali!« Šele, ko so se ljudje izza plota naglas zasmeli, je spoznal prevaro, in sram ga je bilo, ko se je umikal v vežo.

Pa je že ukazala dekla: »Vrč solčnih žarkov mi prinesi! V klet moram, in tam je temačno.« Jakec-bedakec je ubogljivo stekel, in spet je bilo smeha. Ali pa je hlapec poveznil staro kučmo na strešico pri vodnjaku in je dejal: »Jakec-bedakec, skozi okno poglej! Tvoj očka je prišel in na dvorišču povprašuje: Kje pa je moj Jakec-bedakec? Nekaj lepega sem mu prinesel.« Seveda je Jakec-bedakec verjel in ves vesel stekel na dvorišče. A tam je stal le stari vodnjak s kučmo. — Še

otroci so uganjali šale z revežem. Okroglih belih kamenčkov so mu dali in so rekli, naj posadi ta jajčka v gnezdo, da se mu izvalé ptički. Jakec-bedakec je storil tako in čakal teden za tednom, kdaj začivkajo ptički. Bridko se je razjokal, ko je videl, da je ogoljufan.

Tako se mu je godilo dan na dan, bedakec sem, pa bedakec tja.

Trdosrčni ljudje so mu jeli zavidati celó grizljaj kruha in tisto skodelico mleka, ki so mu jo dajali. In so sklenili: »Pošljimo ga kam, da ne najde več domov! Tako se ga bomo znebili!«

In tedaj so baš vstajali izza gore lepi, beli poletni oblaki. Jakec-bedakec je gledal za njimi z velikimi, začudenimi očmi. »Teci, Jakec-bedakec, pa prinesi krajec tistega-le oblaka. Boš videl, za kako mehko blazino ti bo v postelji,« so mu rekli.

Pa je stekel Jakec-bedakec oblakom nasproti. Toda oblaki so se izmikali in se niso dali prijeti. Kolikorkrat je menil, da ima le še kratko pot do njih, so viseli naenkrat že spet visoko na nebu. Pod noč se je zgrudil Jakec-bedakec ves spehan v mahovje. In ni vedel ne kod ne kam. Tedaj pa je vzblestela pred njim kresničica in je pred njim svetila vso pot prav do doma.

Ko je zjutraj čakal pred vrati, so mu zlohotnega srca odprli.

Kmalu nato je nekega večera zahajalo solnce zlatordeče in toli blesteče, da Jakec-bedakec kaj takega še ni videl. Pa so mu rekli: »Brž, Jakec-bedakec, teci za njim, za solncem, da ga ujameš! Tam onkraj gozda ga lahko z roko dosežeš. Pa mu odkrhni kos zlata. Ž njim ti bomo kupili suknjico in čizme, da boš hodil ob nedeljah z nami k maši!« Jakec-bedakec je zdirjal, kar se je dalo, ker je imel res raztrgano oblekco in je moral tičati doma, ko so šli drugi v cerkev. Pa bi bil šel tako rad tudi on enkrat v cerkev. Tekel je torej in tekel, toda solnca ni dotekel. Navsezadnje je padel čez korenino in zletel v travo. In prav tam, kjer je padel, je ležal v travi cekin. Jakec-bedakec je mislil, da mu ga je vrglo solnce dol z nebes, zato ga je vesel pobral in se vrnil k rednikom in jim dal cekin. Le-ti pa so se jezili še huje, ker se niso mogli odkrižati Jakca-bedakca.

Tako je minulo leto, in zima je prišla v tiste kraje. Nekega dne, ko je prav strupeno brilo in vilo, je stopila neka starka-beračica na hišni prag. Vsa je bila zavita v zakrpano raševino. Gospodinja ji je pomolila trd, napol plesniv kos kruha. Ko se je stara beračica poslovila, je stopila gospodinja v hišo in rekla otroku: »Jakec-bedakec, Mati božja je bila zunaj pravkar in je vprašala, če hočeš iti ž njo? Daj, steci za njo!«

Jakec-bedakec je vesel stopil pred vrata. Beračica je bila že dokaj daleč. Bedakec je stekel za njo in je tekkel venomer. Burja je vila ledeno, snežinke so naletavale vse gosteje, in tudi mrak se je že delal. Jakec-bedakec je pešal in ostajal zadaj. Ko je beračica zavila v gozd, je otrok zaplakal: »Oj ljuba Mati božja, le počemu tako hitiš? Vsaj majčkeno počakaj, da pridem do tebe!«

Tedaj je beračica obstala in se je obrnila k Jakcu-bedacku. Razgrnila je raševino in je bila zares Mati božja Marija, v lepi halji, z zvezdami srebrno tkani. Pa je prijela Jakca-bedacka za roko in je šla z njim naravnost v nebesa.

A. Ertl — A. Z.

Dve luči.

Bilo je dne 28. oktobra l. 1550. Na Poljskem v mestu Prašniš so nesli k svetemu krstu dete. Dali so mu ime **S t a n i s l a v**. Bil je sin Janeza Kostka, poveljnika mesta Zakročim, in Marjete Kriski (Kryski).

To dete je eno izmed tistih svetlih vzorov, ki se posvetijo na zemlji in ne ugasnejo niti tedaj, ko njih telesne ostanke sprejme v svoje naročje naša skupna mati zemlja. Komaj se je to dete jelo razvijati, komaj se je začelo zavedati življenja, že je pokazalo toliko lepih čednosti, toliko srčne pobožnosti, toliko ponižnosti in krotkosti, da so njegovi sorodniki govorili: »Zdaj je že angel; gotovo bo kdaj še velik svetnik.« Ko je živel kot mlad redovnik v Rimu, je tako rasel in se dvigal v lepem življenju, da je zapisal eden njegovih tovarišev: »Vsi, ki smo ga poznali, smo ga imeli že v življenju za svetnika; koliko bolj ga imamo šele po njegovi smrti!« In ko je ta luč ugasnila za ta svet, je v sprejemno knjigo družbe Jezusove v Rimu k imenu »Stanislav Kostka« eden tam živečih redovnikov pripisal besede: »V nebesih. Umrl 15. avgusta 1568.«

Ni še zašla ta zvezda, že se je narodil v bližini divnih gornjeitalskih jezer mladini nov vzornik, **A l o j z i j G o n z a g a**, angel v človeškem telesu, mladenič, čigar vzorno življenje je v ponos vsej Cerkvi. Ko se je ta blagi mladenič dne 21. junija l. 1591. spet vračal k svojemu Stvarniku, je tako mirno pričakoval zadnje ure, da je dejal njegov redovni predstojnik okoli stoječim sobratom: »Poglejte, ta govori o smrti, kakor bi bil to kak izlet v Fraskati.« Fraskati je mestece v bližini Rima.

Tako mirno pa more ob smrti govoriti le duša, ki se zaveda, da je v dnevih življenja popolnoma dovršila svoje delo.

Sveti Stanislav in sveti Alojzij — dve luči, dva svetla vzora! Zgodaj sta zašla za ta svet, prezgodaj sta končala . . . Ah, ne! Saj nista končala. Sveta Cerkev ju je dvignila na visoko mesto svetništva. Mrtva sta te-

lesno, a njiju čednosti živé, svetijo in kažejo mladini pravo pot skozi življenje že skozi stoletja, in še jo bodo kazale, dokler bo na zemlji kaj zmisla za vse, kar je večnolepo in neminljivo.

Doživeli smo čas, ko praznujemo dvestoletnico, odkar je Gospodov namestnik na zemlji, Benedikt XIII., proglasil ta dva sveta vzornika za svetnika

v nebesih in za svetilnika nam, ki še blodimo po morju življenja. Hvaležni smo sveti Cerkvi za to milost. V hvaležnosti se hočemo tema vzornikoma približati, hočemo njiju življenje čimbolj spoznati in iti za njima. Tudi slo-

venska mladina hoče priti do spoznanja, da starosti ne dela častitljive ne dolgo življenje in ne sivi lasje, ampak da velja brezmadežno življenje za sivo starost.

Ksaver Meško:

Otrok svojemu lesenemu konjičku.

*Konjiček, konjiček, beži! —
Zakaj ne bežiš?
Mordá se očeta, mame
moje bojiš?*

*Saj oče te mi je kupil
in rad te ima.
In mamica draga je moja
in tvoja vsa.*

*Konjiček, konjiček, skači! —
Kaj mirno stojiš?
Mordá pa premalo ovsá,
sená dobiš?*

*A kaj, če dobil bi z bičem
kot sosedov pram?
A glej, jaz te nemaram tepsti,
biló bi me sram.*

*Zato pa skači in dirjaj,
moj dragi konjič!
Poletí z menoj dol po cesti,
ne boj se nič!*

*Če morda se kje prevrneš,
te bom pa pobral.
Če sam ne boš znal, saj jaz
te domov bom gnal.*

Bistriška:

Siromak Kozma.

Otroci so se usuli iz šole. Frčali so po cesti kakor jesensko listje raz drevje. Nekaj na desno, nekaj na levo, drugi preko Save čez most v breg. O, kako se jim mudi! Jih pa že morda čakajo rdečepikaste postrvi v bistri Savi ali pa morda županova češnja onkraj mostu? Kdo bi šel mimo visoke lepe češnje, ne da bi se ozrl nanjo, še celo, če se smejejo na njej črni in tako sladki sadovi? To bodo grizli beli zobčki! Oče župan bo pa v hiši namakal šibo v brezovem olju. Nikar, otroci, oče župan je hud mož! —

A glej! Sredi mostu obstanejo otroci kakor ukopani! Ali so jih res zmotile ribice, ali pa jim je požugal povodnji mož? Velik je in kosmat — kdo bi se ga ne bal?

Pred otroki sedi siromak. Berač Kozma je to — dobro ga poznajo. Telo mu je sključeno, obraz sivkast, vel in zgrbljen, desnica se krčevito opira ob debelo palico — njegovo najboljšo prijateljico. Obleka njegova vsa uboga, stotero rok je že šivalo na njej, stotero odtisov tujih prstov je vtisnjenih nanjo.

Otroci gledajo in strmé. Prvi se ojunači Jakec: »Dober dan!« Za njim vsi, samo Jerica v strahu molči. — »Bog daj dober dan, ljubi otroci!« dé siromak. — »Desetico imam,« si misli Tonče, »ali naj mu jo dam?«

— »Le daj jo, otrok! Ti ne veš, kako težko je, biti siromak.« In Nežika in Micika, Boštjanček in Jakec — vsi darujejo po možnosti. Nacek pa — sam ubožec — položi na velo, izdelano, tresočo roko novo pero.

Tinče tišči siromaku v preluknjani žep pol zemlje. Vsi bi radi darovali ubožcu, da imajo polne roke. Mehka otroška srca se topé v usmiljenju. In starec drhti v gorki zavesti, da so mu otroške duše dobre, otroška srca vdana. V sivih, čudežnih očeh bleste solze, in ustnice trepetajé šepetajo: »Zahvaljeni, blagoslovljeni, vi dobri, mali!«

Posedejo otroci kraj siromaka na obmostne drogove, in žive očke malih dobrih vprašujoče zro na izsušeno telo, na razorani obraz.

Starec pa — siromak Kozma — govori.

»Tudi jaz sem bil mlad, krepak in vesel. V tistih časih sem ljubil rože, vdihaval šepetanje mladih listov, pel s ptiči - zlatokljunčki v zelenem borštu, lovil cekine zlatega solnca v svoje dlani; ves neizmerni božji svet je bil moj. Takrat je bilo lepo in lepo je, kadar je človek mlad. Nositi rože v srcu, rože za klobukom, pa vriskati ob šumečih njivah, rožnatih poljanah in zasanjanik lesovih — otroci, lepo vam je in lepo je bilo meni.

Čutiti v srcu mladost, nositi v duši njeno svetlo bogastvo, njene daljne, zlatožarke sanje — oj, to je res življenje! Kadar preide enkrat ta skrivnostna bogatija in se razkadi v črno, nepoznano dalj, postane človek siromak, betežni romar.

Preko moje židane mladosti je šinila črna senca. Težka gora je zakrila moje sanje, in vso bogatijo je jadrno popila črna, bolna žalost.

Takrat sem stopil na pot — na brezkončno trdo cesto. Obcestni kameni so mi postali tovariši, mehki prijatelji.

Štirje bratje smo bili. Kje so danes, ne vem? — Najmlajši sedi pred vami betežen, okrušen siromak z izsušenim telesom, z izkravavljenim srcem. Iz trdih nemških pesti sem se utrgal in prišel v domovino.

Moj dom je bil tam pod tistim hribom, ki mu pravijo Jelovca. Danes vem, da hiše — drobne ptičke — ne najdem več; a nekaj bom uzrl, nekaj pozdravi moje srce: O zemlja, ki si blagosloвила mojo mladost, ki si čula vzklike mojega otroškega srca — pozdravljena!

Na tistem koščku zemlje leži vse, kar je nekoč ljubilo moje srce. Njena podoba — podoba največje svetnice na oltarju mojega srca — podoba moje matere bo zablestela med zelenim žitom, čisto rahlo bo vstala iznad rožnih gred, in jaz jo bom uzrl, poklical in se pogovarjal ž njo. O vseh letih iskanja, prevar in bolečin, o vseh urah krvavih solzâ, prebridkega kesanja in divjih grozot.

O mati — kje si? — Sin, betežni starec, se vrača na rodno zemljo, da poišče pokopano mladost, da izgrebe en sam, edini biser iz nje. Vse, otroci moji, vse je šlo preko mene — domovina, mladost, sreča. Brez blagoslova, brez srčnega pozdrava stojim danes na široki, trdi cesti.

Naj nikoli ne dahne v vaša srca tista grenkoba iz daljnih krajev, tista črna, črna žalost!«

Starec se sklone kakor bolno dete, izgovarjaje zamolke besede. — Otroci, se spogledavajo. Pozdravijo siromaka Kozmo in odhajajo čisto tiho, kakor od mrliča. Ali pač slutijo zadnje vzdihne umirajočega življenja, zadnji vzklik hrepenenja pred smrtjo?

Ena sama je domovina, ena sama je mati.

Resnično je živet ta siromak Kozma. Trpljenje, ki mu ga je dala piti tuja zemlja, mu je otemnilo um. In tako je hodil siromak sleherni dan na božjo pot — v svoj rojstni kraj, a nikoli ni prišel.

Višemir Fr.:

Štirje korenjaki.

Muc na petelinčka,
psiček na oslička,
zajček na telička,
Mirko na konjička —
Miška ni nič rekla,
je le zadaj tekla —
prav tako!

Jahali so daleč,
daleč v daljno vas.
Tam so ujeli slona
v staro mišjo past.

Crniški:

Dragi Marijini otroci!

Z Bogom in Marijo, našo ljubo materjo, začnimo novo šolsko leto! Naš letošnji patron nam bodi sveti Alojzij. Najbrž že veste, zakaj. Dne 31. decembra bo preteklo 200 let, odkar je bil proglašen sveti Alojzij za svetnika. Kolikim dečkom in mladeničem je bil v tem dolgem času vzor, po katerem so prišli do visoke svetosti! Koliko pridnih deklic in mladenk se je trudilo po svoje posnemati njegove prelepe čednosti!

Zatorej ni nič čudnega, če hočejo ravno letos prijatelji mladine zanetiti v nji nov ogenj svetega navdušenja do tega ljubeznivega svetnika. V Rimu se je sestal odbor pod predsedstvom kardinala Bazilija Pompilija, papeževega vikarja za sveto mesto. Ta odbor si je postavil nalogo, da poskrbi: vsa katoliška mladina po vsem svetu naj slovesno obhaja Alojzijeve jubileje. Čas od 21. junija 1926 (godovni dan svetega Alojzija) pa do 21. junija 1927 je določen za to. Ko so sveti Oče zvedeli za lepi namen tega odbora, so izrazili svoje veselje in podelili svetemu podjetju svoj blagoslov. Tudi sami so s posebnim pismom povabili mladeniče, naj lepo in v velikem številu obhajajo ta jubilej.

Dečki (in z vami mladeniči) ste v prvi vrsti poklicani, da se letos posebno poklonite svetemu Alojziju. Mislimo, da ne boste zamerili deklicam, če bodo tudi one, dasi bolj skromno, praznovale ta jubilej. Na vsak način pa morate vi dečki skrbeti, da se pod nobenim pogojem ne daste prekositi od deklic. To zahteva od vas že vaš deški ponos. Zavedajte se torej dobro, da sveti Alojzij ni bil deklica, marveč deček in mladenič. Torej, dečki, letos se morate izkazati!

Kako hočete Alojzijeve jubileje praznovati?

Ne vsiljujemo vam svojega načrta. Mogoče ima kateri naših dragih prijateljev celo kak boljši načrt. Tak naj ga kar hitro sporoči gospodu uredniku. Sploh poročajte, kaj mislite pri vas letos narediti, in pa tudi, kako se vam je slavnost posrečila.

Naš načrt je pa ta:

I. Vsak Marijin otrok naj si preskrbi kako sliko ali podobico svetega Alojzija. Napravi naj si oltarček, kjer bo opravljal svoje pobožnosti.

II. Vsak dan naj zmoli vsak Alojzijev častilec vsaj eno češčenomarijo zase in za vse krščanske dečke, da se v njih pomnoži ljubezen in češčenje svetega Alojzija.

III. Vsak naj poskrbi, da bo življenje svetega Alojzija dobro poznal. Prav bo, ako si izposodite ali (to bi bilo še boljše!) kupite knjigo, ki opisuje čednostno življenje svetega Alojzija. Opozarjamo vas na knjigo: Sveti Alojzij Gonzaga, zaščitnik krščanske mladine. Izšla je nedavno v Ljubljani in stane broširana le 20 Din, vezana v polplatno 25 Din.

IV. Močno si prizadevajte, da posnemate svojega letošnjega patrona v čednostih. Premislite, katere čednosti vam najbolj primanjkuje. Če tega sami ne veste, vprašajte mamo ali svojega spovednika. Glejte potem, kako je sveti Alojzij to čednost gojil. Posnemajte ga, pa prosite, naj vam pomaga pri tem poslu. Sveti Alojzij je prelep zgled molitvenosti, ponižnosti, zatajevanja, čistosti, pokorščine, ljubezni do Marije, prisrčnega češčenja presvetega Rešnjega Telesa itd.

V. Kjer je mogoče napravite letos kako akademijo v čast svetemu Alojziju. S pesmimi in deklamacijami ter z živimi slikami iz življenja svetega Alojzija pokažite občinstvu lepoto vašega svetega patrona. Lepo bi bilo, ko bi priredili kako gledališko igro, v kateri bi lahko gledali življenje svetega Alojzija. Opozarjamo vas na igro »Za večno krono«, ki jo bo priobčil letošnji »Vrtec«.

Sedaj pa, dragi mladi prijatelji, na delo!

Z ljubim Sinom vas blagoslovi — devica Marija!

1. Črkovna podobnica.

č "300 '!' '1' e 'x' © 10

2. Napis na Bledu.

V tem napisu najdete priimek slovenskega pisatelja.

3. Zlogovnica.

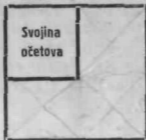
(Nace Cuderman, Tupaliče.)

As, bog, e eg, es, lik, o, oko, p, reč, rob,
tvoj, tvoj, ve.

Sestavi iz predstoječih zlogov pregovor!

4. Geometrična uganka.

Neki knez je imel veliko kraljestvo, ki je imelo podobo kvadrata. Ker je imel štiri sinove, je hotel vse kraljestvo mednje tako razdeliti, da bi dobil vsak sin po enak del zemlje. Da bi se pa njemu na stare dni ne godilo slabo in bi mu ne bilo treba prositi pomoči od sinov, je pridržal sebi četrti del vseh dežel obširnega kraljestva. Kako je bilo treba ostali del zemlje razdeliti, da je dobil vsak sin enak delež?

(Rešitev in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista in objavijo le imena onih rešilcev, ki bodo rešili vs e zagonetke — v prihodnji številki.)

Vabilo na naročbo.

»Če boš na gladko cesto sejal, sémena ne podoral, ne zavlekel, boš slabo žel. Če boš brez pameti bral in ne pomislil, kaj bereš, boš manje žel ko tisti, ki brati ne zna, pa na to pazi, kar vidi in sliši. Kar pa glava misli in sodi, naj tudi srce občuti. Glava naj se zbistri, srce mladosti pa požlahtni.« Tako so se učili že pred več ko polstoletjem naši predniki v svojem »Malem berilu za prvošolce«.

Tak list, ljubi otroci, ki naj bistri vaš um z lahko-umljivimi sestavki in žlahtni vaša srca z dobropremišljenimi nauki, je tudi naš »Angelček«. V 35. leto že stopa s to številko in vedno je bil mladini ljub družabnik in koristen vzgojitelj. Še mnogo več pa bi bil lahko storil, ko bi se mladina povsod z vso vnemo zavzela zanj, ga naročala, priporočala in širila tako, da bi ga imeli v vsaki hiši, kjer so šolski otroci, vsaj en izvod.

Osem dinarčkov na leto — to ni taka vsota, da bi je tudi reven otrok tekom leta ne mogel prislužiti. In ko bi je naenkrat res ne mogel, pa »Angelčka« želi naročiti, mu bodo šli njegovi vzgojitelji in »Angelčkovi« prijatelji na roko, da bo naročnino lahko odplačal v malih zneskih. Zato le pogum, deček, deklica, ki ljubiš čitanje: veselo v roke počí, h gospodu učitelju, katehetu, gospodični učiteljici skoči pa »Angelčka« naroči!

»Vrtec« s prilogo »Angelček« (10 števil) stane za leto 1926/27 Din 22.—, »Angelček« sam Din 8.—. — Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na »Uredništvo Vrta in Angelčka« v Ljubljani, Pred škofijo št. 8; naročnino sprejema dr. Jožef Demšar v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80 (uprava »Vrta« in »Angelčka«). — Čekovni račun uprave ima številko 10.470.

